

Преюдициално запитване от Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Италия), постъпило
на 15 ноември 2018 г. — Vivendi SA/Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni

(Дело C-719/18)

(2019/C 103/10)

Език на производството: италиански

Запитваща юрисдикция

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Страни в главното производство

Жалбоподател: Vivendi SA

Ответник: Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni

Преюдициални въпроси

- 1) Независимо от обстоятелството, че държавите членки разполагат с правомощието да определят кога предприятията имат господстващо положение (и в резултат на това да им налагат конкретни задължения), противоречи ли на правото на Европейския съюз и по-специално на принципа на свободно движение на капитали съгласно член 63 ДФЕС разпоредбата, съдържаща се в член 43, параграф 11 от Законодателен декрет № 177 от 31.7.2005 г., в редакцията в сила към датата на приемане на обжалваното решение, съгласно която „предприятията, които — включително чрез контролирани или свързани дружества — имат в сектора на електронните комуникации съгласно определението в член 18 от Законодателен декрет № 259 от 1 август 2003 г., приходи, които надвишават 40 процента от общите приходи от този сектор, не могат да реализират в интегрираната комуникационна система приходи, които надвишават 10 процента от приходите на тази система“; налице ли е посоченото противоречие, доколкото посредством посочения член 18 от Codice delle comunicazioni elettroniche (Кодекс за електронните комуникации) въпросният сектор е ограничен до пазарите, които могат да се регулират *ex ante*, при все че общият опит показва, че информацията (чийто плурализъм се цели с разпоредбата) се разпространява във все по-голяма степен чрез използването на интернет, персонални компютри и мобилни телефони, поради което може да е нецелесъобразно да се изключат от този сектор по-специално мобилните телефонни услуги на дребно, само защото се осъществяват в условия на пълна конкуренция? Налице ли е посоченото противоречие, като се има предвид и фактът, че за целите на прилагането на горепосочения член 43, параграф 11 Органът определя границите на сектора на електронните комуникации, конкретно във връзка с разглежданото производство, като взима предвид само пазарите, на които е направен поне един анализ след влизането в сила на ССЕ [Кодекс за електронните комуникации], т.е. от 2003 г. насам и с приходи, констатирани при последното надлежно установяване на приходите, извършено през 2015 г.?
- 2) Допускат ли принципите на свобода на установяване и на свобода на предоставяне на услуги съгласно членове 49 и 56 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС), членове 15 и 16 от Директива 2002/21/ЕО⁽¹⁾ [относно общата регулаторна рамка за електронните съобщителни мрежи и услуги], предвидени за защита на плурализма и свободата на изразяване, както и принципът на пропорционалност в правото на ЕС, прилагането на национална правна уредба в областта на обществените радио- и аудиовизуални медийни услуги, като италианската правна уредба, съдържаща се в член 43, параграфи 11 и, съгласно която приходите, релевантни за определяне на втория праг от 10 %, могат да се считат за приходи и на дружествата, които не са контролирани и върху които не се упражнява господстващо влияние, а само са „свързани“ по смисъла на член 2359 от Codice civile (Граждански кодекс) (посочен в член 43, параграф 14), дори ако в отношенията с тях не може да бъде оказвано никакво влияние върху информацията, която се разпространява?

- 3) Недопустима ли е съгласно принципите на свобода на установяване и на свобода на предоставяне на услуги по членове 49 и 56 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС), членове 15 и 16 от Директива 2002/21/ЕО, принципите на защита на плурализма на източниците на информация и на конкуренцията в областта на радиотелевизионното разпространение съгласно Директива 2010/13/ЕС⁽²⁾ за аудиовизуалните медийни услуги и Директива 2002/21/ЕО, национална правна уредба като Законодателен декрет № 177/2005, който в член 43, параграфи 9 и 11 предвижда много различни прагове (съответно 20 % и 10 %) за „субектите, които са длъжни да се регистрират в Регистъра на операторите в областта на комуникациите, създаден съгласно член 1, параграф 6, буква а), точка 5 от Закон № 249 от 31 юли 1997 г.“ (т.е. получателите на концесии или разрешения въз основа на действащото законодателство от Органа или от други компетентни административни органи, както и предприятията, получили концесия за реклама, независимо от начина на разпространяването ѝ, издателствата и т.н., посочени в параграф 9), в сравнение с предприятията, извършващи дейност в сектора на електронните комуникации, съгласно горното определение (в параграф 11)?

⁽¹⁾ Директива 2002/21/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 март 2002 година относно общата регулаторна рамка за електронните съобщителни мрежи и услуги (Рамкова директива) (ОВ L 108, 2002 г., стр. 33; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 35, стр. 195).

⁽²⁾ Директива 2010/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 10 март 2010 г. за координирането на някои разпоредби, установени в закони, подзаконови и административни актове на държавите членки, отнасящи се до предоставянето на аудиовизуални медийни услуги (Директива за аудиовизуалните медийни услуги) (ОВ L 95, 2010 г., стр. 1).

Преюдициално запитване от Monomeles Protodikeio Lasithiou (Гърция), постъпило на 4 декември 2018 г. — M.V. и др./Organismos Topikis Aftodioikisis (O.T.A.) „Dimos Agiou Nikolaou“

(Дело C-760/18)

(2019/C 103/11)

Език на производството: гръцки

Запитваща юрисдикция

Monomeles Protodikeio Lasithiou (Гърция)

Страни в главното производство

Жалбоподатели: M.V. и др.

Ответник: Organismos Topikis Aftodioikisis (O.T.A.) „Dimos Agiou Nikolaou“

Преюдициални въпроси

- 1) Осуетява ли целта и полезното действие на Рамковото споразумение относно срочната работа, сключено на 18 март 1999 година, съдържащо се в приложение към Директива 1999/70/ЕО на Съвета от 28 юни 1999 година относно Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (СЕЕР) (ОВ L 175, [1999 г.], стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 5, стр. 129), тълкуване на разпоредбите на националното право за транспониране на Рамковото споразумение в националната правна уредба, което изключва от определението за „последователни“ срочни трудови договори по смисъла на клауза 1 и клауза 5, точка 2 от Рамковото споразумение, автоматичното удължаване на срочните трудови договори за работниците в сектора на сметосъбирането по силата на изрична разпоредба на националното право като член 167 от Закон № 4099/2012, поради това че то представлява сключване на нов срочен договор в писмена форма, а удължаване на срока на съществуващ трудов договор?